

Om je een beter beeld te geven van wat een stage binnen het Wegloophuis voor jou zou kunnen betekenen, hebben we een aantal oud- stagiaires bereid gevonden om hun ervaringen te delen. Wil je ook zulke mooie ervaringen opdoen? Solliciteer dan!

Ervaring heb ik zeker opgedaan! In mijn huidige werk als ambulante maatschappelijk werker denk ik nog geregeld: "Wat zouden we in dit geval in het Wegloophuis doen?" Gelijkwaardigheid is het sleutelwoord dat ik in mijn hart gesloten heb en waar ik naar terug refereer als ik zelf voor complexe situaties kom te staan.

Sta ik nog naast iemand? Zorg ik dat diegene voldoende vrijheid ervaart om zijn of haar eigen keuzes te maken? Eigen keuzes maken én uitvoeren op zijn of haar manier is een belangrijk gegeven in een mensenleven.

Ik denk nog wel eens aan een oud bewoner die op kerstavond in het Wegloophuis geen eigen keuze meer kon maken en onder dwang werd teruggebracht naar waar hij vandaan kwam. Het was een gemis die avond. Maar hij werd niet vergeten, omdat de deur van het Wegloophuis altijd open staat voor een ieder die ooit 'de veilige haven' is binnen getreden.

Werken vanuit het hart en met compassie is waardoor het Wegloophuis mogelijkheden creëert voor mensen met complexe problematiek. Samen met hen de weg uitstippelen naar datgene wat belangrijk is in zijn of haar leven, is wat voor mij het Wegloophuis is.

Dankbaar ben ik dat ik in 2014/2015 deel mocht uitmaken van het Wegloophuis team!

Met veel plezier en warmte denk ik terug aan jullie en wens dan ook alle goeds toe aan de medewerkers, bewoners en oud bewoners!

Veel liefs,

Sanne Bakker, oud stagiaire en PubCie-member 2015

Van alwetend naar onwetend...

Ik weet nog goed dat ik met mijn rugzakje gevuld met al mijn competenties aankwam op mijn eerste dag. Mijn tweedejaars stage had ik in de gesloten psychiatrische afdeling van het ziekenhuis gelopen, dus ik zou dit varkentje wel eens even wassen. Ik wist van de hoed en de rand als het ging om protocollen, behandelplannen, ziektebeelden en DBC's. Toch liep ik keihard tegen de lamp! In het Wegloophuis werkten ze namelijk van mens tot mens en boden ze, de mensen die wegliepen van de afdeling waar ik voorheen mijn stage liep, onderdak. Vastgepinde zorgplannen met behandeldoelen die je volgens een bepaald model in je computertje knalde, waren er niet. Ook de rapportages waaruit je kon halen of iemand wel een goede nacht had gehad, waren er niet. Je kunt je dus voorstellen dat ik even 180 graden heb moeten omdraaien. Ineens had ik geen protocollen, alarmknoppen, behandeldoelen en bureautje meer om mij achter te verschuilen. Ik moest het doen, ikzelf, alleen en met al mijn mens zijn. Dat rugzakje met competenties kon ik dus wel weggooien, samen met de rest van al mijn hulpverlener-ster-allures. Daar ging ik dan hoor, de welbekende huiskamer van het Wegloophuis in. Onzeker dat ik mij voelde, zonder rugzakje en redders-cape, met de mensen in gesprek. En dan bedoel ik echt in gesprek, want op het moment dat ik maar iets terugviel in mijn 'oude hulpverlenersgedrag', kreeg ik direct een tik op mijn neus van de bewoners. Deze mensen hadden al zoveel hulpverleners gezien, dat ze geen behoefte hadden aan een 'gemaakt' gesprek. En geloof mij, dit voelen ze feilloos aan. Ik heb geleerd om te luisteren naar mensen, en er te zijn, zonder dat ik een oplossing hoef aan te dragen. Daarnaast heb ik leren inzien dat een diagnose totaal niet belangrijk is om mee te werken, en dat oprechte aandacht soms beter werkt dan welk medicijn dan ook. Ik heb door de Kromme Rijn geroeid, met mensen die bestempeld werden als 'gek' en jaren lang binnen zaten met een Rechterlijke Machtiging. Op het moment dat ze zich gehoord voelden en werden gezien als mens in plaats van patiënt gebeurt er soms een klein wondertje.

Daarnaast was er nog een hele omschakeling, namelijk de stage begeleiding bij het Wegloophuis. Ik noem dit liever een soort halve therapie sessies, waar ik meer aan heb gehad dan mijn supervisie in het derde jaar. Omdat je in het Wegloophuis met jezelf, en niet meer dan jezelf werkt, is het enorm belangrijk om te weten wie je bent en waar je voor staat. Wanneer is er sprake van overdracht/tegenoverdracht? Waar sta jij nu in de dramadriehoek? En wanneer is jouw grens bereikt? De werknemers van het Wegloophuis staan naast jou en bewandelen samen met jou het pad wat betreft persoonlijke en professionele ontwikkeling. Er is ruimte voor een lach en een traan en je krijgt aan het einde van je stage het mooiste cadeau in je werk carrière, namelijk een solide basis waar vanuit jij verder kunt ontwikkelen.

Kiki van Dijen, stagiaire 2016

Lieve studenten,

Het Wegloophuis is voor mij een goeie leerschool geweest. Ik kijk er met veel plezier naar terug. In het begin moest ik wennen aan de werkwijze waarmee gewerkt wordt omdat het vrij nieuw voor mij was. De mens tot mens benadering vind ik een mooi manier om mensen te helpen werken aan hun herstel. Wat ik zo mooi vind aan het Wegloophuis is dat je de ruimte en vrijheid krijgt om jezelf te ontwikkelen als hulpverlener. Alles wat je moet leren leer je in het Wegloophuis. Ook werk je in een geweldig team waarbij iedereen gelijk is. Je leert veel van elkaar en je bent er voor elkaar.

Het is mooi om te zien dat mensen bij het Wegloophuis terecht kunnen die (even) weg willen van de behandelingen en instellingen. Het Wegloophuis komt op voor de rechten en belangen van mensen die een psychiatrische achtergrond hebben. Ze begeleiden deze mensen naar herstel. Ik heb het mogen meemaken. De bewoners herstellen goed omdat de omgeving ongedwongen is en er vrijheid is om regie te nemen over het eigen herstel. Ook is er veel gezelligheid en saamhorigheid binnen het Wegloophuis. Dit vond ik erg belangrijk.

Ik heb me nooit een stagiaire gevoeld, maar echt een volwaardige medewerker. Mijn mening en gevoelens deden er toe. Dit is voor mij belangrijk geweest. Ik werd mij bewust van mijn eigen leerdoelen. Het was soms lastig om eraan te blijven werken, maar altijd bespreekbaar en te leren. Dit gevoel werd me gegeven waardoor ik het ging geloven. Ik zag zelf steeds meer verandering en dat beviel me goed. Omdat ik leerde transparant te zijn en eerlijk naar de bewoners. Dat door juist mijn gevoelens aan te geven ik steeds meer terug kreeg in de begeleiding.. Ik werd hierdoor meer vertrouwd en geaccepteerd door de bewoners. Ook nu merk ik dit in mijn werk terug. Dat het opbouwen van een vertrouwensrelatie veel gemakkelijker gaat dan eerst. Net als het transparant zijn: dit werkt goed door verwachtingen uit te spreken. Dit heb ik geleerd in het Wegloophuis. Een eerlijke hulpverlener zijn die weet wat ik wel of niet wil in de begeleiding. Ook heb ik geleerd waar ik voor sta als hulpverlener en wat voor hulpverlener ik wil zijn voor mensen.

Wil je een hulpverlener worden waarbij gelijkheid en respect belangrijk is? Dan raad ik je aan om bij het Wegloophuis stage te lopen. Is sfeer en je veilig voelen belangrijk in een team? Dan zit je daar ook goed. Uiteindelijk heb ik mijn stage behaald dankzij het team, de begeleiding en door hard te werken natuurlijk. Maar het allerbelangrijkste: door veel te leren en plezier te hebben.

Margarida, stagiaire 2017

Begin schooljaar 2017 ben ik gestart bij het Wegloophuis als stagiaire. De eerste stagedag begon voor mij met de Algemene Vergadering. Natuurlijk was ik nerveus voor deze dag omdat ik nog niemand kende en niet goed wist wat mij te wachten stond. Al snel genoeg was ik niet meer nerveus, want wat werd ik, samen met alle andere stagiairs, met open armen ontvangen! De tafel stond vol met lekkers en bijna het gehele team was aanwezig. Om elkaar wat beter te leren kennen startte de vergadering met een voorstelrondje. En natuurlijk, zoals het bij het Wegloophuis altijd gaat, moest dit anders. Er kwam een hele lijst met punten die je over jezelf moest vertellen, je schoenmaat, sterrenbeeld, je tik en nog wat aparte dingen. Het was leuk om dit van iedereen te horen en het zorgde voor een goede stemming. Tijdens deze vergadering kwamen ook al snel de slechte grappen op tafel, maar hier zal ik maar niet te veel over uitwijden...

Gedurende mijn stage heb ik veel mogen doen, veel mogen leren en heb ik onwijs goede begeleiding gekregen. De eerste zes weken heb ik mogen mee kijken en alle bewoners mogen leren kennen. Na deze zes weken ben ik contactpersoon geworden en heb ik meerdere bewoners samen met een andere collega, begeleid. Ik kreeg veel verantwoordelijkheden, maar voelde mij nooit alleen. Door de stage- intervisie, wekelijkse vergaderingen en regelmatig een stagegesprek te hebben kon ik benoemen waar ik tegen aanliep en werd ik hierin goed ondersteund. Als ik nu in een lastige situatie kom denk ik vaak aan de tijd in het Wegloophuis. 'Eerst 'zen' worden, 10 keer diep ademhalen zodat je helder kan nadenken en je niet laten meenemen in het moment'.

Wil jij dus een plek waar je jezelf kan ontwikkelen, waar je je thuis voelt en waar de bewoners echt op nummer 1 staan, raad ik het aan om stage te lopen bij het Wegloophuis of vrijwilliger te worden.

Marije Oort, oud stagiaire 2018